

Jednou tě najdu - ukázka č.2

Drobný déšť houstl a tma se stávala ještě temnější. Neměl potuchy, kudy jej jeho malý průvodce vede, a nezbývalo mu, než se spolehnout na jeho znalost Města. Orientačních bodů, podle kterých by se mohli řídit, bylo v temnotě vidět poskrovnu. Byli již na cestě drahý čas, když se Abarhil na malého společníka obrátil.

„Ty, Argile, já cestu neznám, tak doufám, že víš, kam jdeme. Mně se zdá, že už jsme na cestě nějak dlouho. Jsi si jistý, že jdeme správně?“

Zastavil, aby se podíval Argilovi do tváře. Chlapec zvedl lucernu. Když uviděl Abarhil chlapcův výraz, jen potichu zaklel: „Zatraceně, Argile... U Dâurkhôrovy pěsti! Ty ses ztratil, kluku?“

Argil s plačtivým výrazem přikývl a naříkavě odpověděl: „Já opravdu nevím, pane Yorrâne. Zpočátku jsem si byl jistý, ale teď mám pocit, že ta cesta vypadá jinak. Asi jsme někde v té tmě uhnuli stranou. Za dne bych nezabloudil, ale v té tmě... Mně je to moc líto!“

Vypadalo to, že Argil se co chvíli dá do pláče.

Abarhil se na něj okamžik rozmrzele díval, ale pak si v duchu pomyslel: „Co se rozčiluju. Není divu... V tomhle nečase by cestu ztratil i dospělý muž.“

Povzbudivě se ke chlapci sklonil a bratrsky ho poplácal po zádech. „Hlavu vzhůru, Argile, ztratili jsme se, ale pořád jsme ve Městě. Za hradby jsme se určitě nedostali, takže jakmile se rozední, najdeme cestu zpátky.“

Abarhil zvedl hlavu a rozhlédl se kolem. Obklopovala je černočerná temnota.

„Sakra, tma jak v pytli. Nezbývá nám, než abychom přečkali noc někde tady. Musíme ale najít nějaký přístřešek, protože já už budu za chvíli mokrý na kost!“

Jen to Abarhil dořekl, oblohu prořízl blesk, který na moment ozářil okolí, a pak se ozval hrom. Potom další a další. Přímo nad Městem začala zuřit jedna z letních bouřek.

„No, to nám ještě scházelo,“ řekl Abarhil a snažil se během krátkých okamžiků, kdy blesky osvětlovaly okolí, najít nějaké přístřeší.

„Tamhle,“ ukázal Abarhil rukou, „zdálo se mi, že jsem tam zahlédl nějakou stavbu. Jdeme! Nejspíš je to nějaký opuštěný palác, ale hlavně že budeme mít střechu nad hlavou.“

Rychle vyrazili směrem k nedaleké stavbě. Šli v zástupu v naprosté tmě, protože svíčku v Argilově lucerně sfoukl silný poryv větru. První krácel sehnutý Abarhil, za ním šel Argil a poslední se ploužil schlíplý a zmáčený Togir. Byli již téměř u cíle, když oblohu opět osvětlil záblesk. Tentokrát uhodilo někde nedaleko, protože blesk osvětlil okolí jako ve dne. V tom krátkém okamžiku si mohli prohlédnout stavbu před sebou. Zahlédli klenutou blyštící se kopuli zakrývající rozlehlou budovu s několika nezřetelnými přístavbami. Nepochybně se jednalo o nějaký starý chrám.

V tu chvíli se za Abarhilovými zády ozval vyděšený hlas: „U Gortara, pane Yorrâne, to ne, tam nemůžeme, to je Černý chrám.“

Abarhil se otočil a uviděl, že se Argil zastavil několik kroků za ním. „Co je, Argile? Jaký Černý chrám? Pro mě za mě, ať je třeba zelenočervený, hlavně když budeme mít střechu nad hlavou! Tak pojď přece!“

Chlapec však zůstal tvrdohlavě stát na místě a jen odmítavě vrtěl hlavou. Abarhil se otočil a vrátil se k němu. „No tak, Argile, co je na tom chrámu tak strašného?“

„Pane Abarhile, tomu chrámu se vyhýbají lidé i za dne. Je zpustlý a říká se, že morzirim tam slouží mše Hirmorovi. Mají tam své sídlo démoni, kteří odtud v noci vyrážejí na koních na lov svých obětí. Černá Hirmorova družina. V noci se pak ztrácejí lidé a děti.“

Argilovu tvář osvětlil další blesk a jeho oči se na Abarhila dívaly vyděšeně a prosebně. „Pane Yorrâne, já se bojím. Nejdu tam!“

Abarhil znejistěl, ani on z tohonoměl příliš příjemný pocit, ale chlad z promáčeného oděvu rozhodl. Znovu se k Argilovi sklonil a položil mu ruku na rameno.

„Argile, podívej hochu, tady v tom dešti nemůžeme stát. Půjdeme jen na kraj, abychom byli alespoň trochu chráněni před deštěm. Jakmile přestane pršet, půjdeme okamžitě pryč. Možná ani nebudeme muset dovnitř, třeba je tam nějaký přístřešek mimo chrám. A máme s sebou Togira. Věř mi, že ten včas zvětrí, kdyby se k nám někdo blížil.“

Vypadalo to, že poslední věta chlapce zviklala, a tak se váhavě vydal za Abarhilem. Po chvíli se dostali až k budově. Abarhil našel jakýsi boční vchod, u kterého chyběly dveře. Vešli dovnitř, byli sice v suchu, ale jinak v naprosté tmě, kterou jen občas rozčísil záblesk světla z blesků, jež křížovaly oblohu.

„Argile, připrav lucernu, pokusíme se znovu zapálit svíčku.“

Po několika marných pokusech se to povedlo. Knot zapraskal a neochotně se rozhořel slaboučkým plamenem, který však postupně sílil, jak vlhký knot vysychal. S rostoucím plamenem se zvětšoval i viditelný prostor kolem nich. Zjistili, že jsou v jakémsi přístěnku, který byl úplně prázdný. Světlo ozařovalo zdi zdobené složitou kamenickou výzdobou. Jednalo se o plastiky zobrazující jakési mytologické výjevy. Plastiky byly umístěny ve velkých kamenných rámech, mezi nimiž byla ve zdi zasazená vysoko položená okna s lomenými oblouky. Abarhil se rozhlédl, aby zjistil, kde prostor, ve kterém se nalézají, končí. Na opačném konci uviděl jakýsi vchod. Když k němu došel, zjistil, že to je schodiště vedoucí kamsi do podzemí. Ovanul jej vlhký chladný průvan.

„Brr!“ Otrásl se.

Neměl ani nejmenší chuť schodiště prozkoumávat. Vrátil se tedy zpět k Argilovi a společně se posadili na kamenný podstavec jednoho ze sloupů, které podpíraly strop rozlehlé místnosti. Tiše tak nějakou dobu seděli a poslouchali silný déšť, který bubnoval do střechy ze štípané břidlice, a občasné poryvy větru, které sem doléhaly zvenku. Po nějakém čase začal slábnout déšť a spolu s ním i hřmění, jak se bouře přesouvala na jih podél toku Dardúnu. Ještě chvíli a budou moci vyrazit ven. Vtom se Togir, který jim až do tohoto okamžiku ležel u nohou, postavil a začal tiše, temně vrčet. To bylo varovné znamení.

„Rychle, Argile, sfoukni svíčku. Tak dělej! Honem!“

Knot zapraskal a plamen zhasl. V posledním záblesku světla spatřil Abarhil vyděšený Argilův obličej. Chvíli bylo naprosté ticho, které rušilo jen temné psí vrčení. Abarhil si k psovi poklekl, objal jej kolem krku a snažil se jej uklidnit. Cítil jeho napjaté svaly. Pes byl ve střehu, něco cítil. Vedle sebe ve tmě slyšel vzrušené Argilovo dýchání, v němž se mísily plačtivé vzlyky. Natáhl ruku a přitáhl chlapce k sobě. Chvíli tak setrvali nehybně jako prapodivné sousoší. Potom zvenku zaslechli hlasy. Nejprve jen útržky, které však sílily a spojovaly se do slov. Nebylo pochyb, k chrámu někdo přicházel. Abarhil pustil své společníky a popošel k lomenému oknu. Déšť venku již téměř ustal a i mraky se roztrhaly, takže okolí chrámu osvětloval měsíční svit. Natáhl ruce, chytil se za kamenný parapet ve výšce dvou sáhů a přitáhl se nahoru tak, aby viděl i směrem dolů.

„U Gortarova biče, co to je?“ zaklel. Ve vzdálenosti sta stop uviděl zástup temných postav. Některé nesly lucerny a pochodně a mířily přímo k jejich vchodu. Na krátký okamžik měl pocit, že se v něm zastavilo srdce.

„Kdo to, u Gortara, je?“ prolétlo mu hlavou. „Kdo jde uprostřed noci do starého zpustlého chrámu? To jsou ty povídačky o démonech skutečně pravdivé?“

Pustil se okraje okna a pružně seskočil. Rychle přeběhl těch několik kroků k Argilovi a psovi. Popadl Togira za obojek a Argila za rameno.

„Rychle, jdeme, ani slůvko, nebo...“

Vyrazili podél stěny do tmy, na opačnou stranu, než byl vchod do podzemí, který Abarhil předtím objevil. Tušil, doufal, že tito návštěvníci mají namířeno ke schodišti. Musí rychle najít něco, kde se ukryjí. Pustil Argila i psa a vzrušeně šátral v naprosté tmě podél obvodové zdi. Narazil na jakýsi nevelký výklenek, spíše mezeru mezi dvěma mohutnými sloupy. Zatlačil mezi ně vyděšeného Argila a potom poklekl a přitáhl psa k sobě. Položil mu ruku na tlamu a zašeptal mu do ucha: „Togire, ticho!“

Za okamžik se ve venkovním vchodu objevil záblesk světla a dovnitř místnosti vstoupila postava, která držela v ruce pochodeň. Míhotavá záře osvětlila prostor. Naštěstí však nedosáhla k místu, kde se ukrývali. Po chvíli vstoupila další postava s lucernou a potom další a další. I když světla přibývalo, nebylo tak silné, aby ozářilo celý prostor a odhalilo Abarhilův a Argilův úkryt. Ti seděli jako zkamenělí a obávali se pohnout. Abarhil pouze hladil psa, jehož temné vrčení téměř utichlo. Pod svou dlaní však cítil hrozivé vibrace vycházející z Togirova hrudníku. Abarhil napočítal téměř padesát postav, které přešly přes místnost a zmizely na schodišti do podzemí. Nakonec vstoupilo do místnosti několik postav táhnoucích jakési balíky, které složili u místa, kde předtím seděl Abarhil s Argilem. Zaslechl lidské hlasy.

„Necháme je tady a jdeme připravit chrám, než přijde Mistr. Potom se pro ně vrátíme. Jsou svázaní, ti neutečou, jen by chrám znesvětili,“ řekl mužský hlas, kterému odpověděl jiný: „Dobře, ale tuhle vezmeme s sebou, musíme ji připravit.“

Muži tedy zvedli jeden balík a zmizeli na schodišti do podzemí. Prázdný prostor osvětlovala pochodeň, kterou jeden z mužů nechal zasunutou v držáku na stěně. Abarhil ještě nějakou dobu čekal a potom vzal Argila za ruku a položil ji na Togirův obojek.

„Drž ho! Pustíš ho jedině, kdybych na něj zavola!“

Nedbaje tichých Argilových protestů, rychle přeběhl volné prostranství. Ve světle pochodně uviděl tři k smrti vyděšené tváře, které měly v ústech roubík. Dva chlapci asi v Argilově věku a malé, snad pětileté děvčátko.

„U Dâukhôra, kde jste se tady vzali? Co s vámi tam dole chtěli dělat?“ tiše řekl sám sobě. Rozhlédl se, ale všude bylo ticho. Podíval se na svázané oběti a vytáhl dýku. Vyděšené oči jej varovaly, aby postupoval pomalu. Dal si prst na ústa, aby naznačil, že musí být zticha a pomalu se dýkou přiblížil ke svázaným nohám. Opatrně přeřízl pouta a potom udělal totéž s pouty na ruku.

„Chci vám pomoci, ale musíte být zticha. Rozumíš?“ řekl jednomu ze svázaných chlapců, ten přikývl. Abarhil přeřízl i látku, která držela roubík. Chlapec vyplivl roubík a několikrát se hltavě nadechl. Potom Abarhil osvobodil i druhého chlapce, ale nad děvčetem zaváhal. Co když začne křičet, plakat. Otočil se a tiše zavola: „Argile, pojdte sem, rychle!“

Potom zvedl děvče, vynesl je ven před vchod a teprve tam jej osvobodil z pout. Nemýlil se, malé dítě začalo ihned hlasitě vzlykat. Rychle mu zakryl ústa dlaní.

„Odkud jste?“ zeptal se nejstaršího chlapce.

„Z Horní vody, z rybářské bašty, pane. Prosím vás, pane, zachraňte Uilen. Oni ji zabijí. Démoni ji obětují Hirmorovi. Mluvili o tom cestou. Prosím.“

Abarhil se na chlapce upřeně podíval. Takže ty povídačky, co kolují městem, jsou pravdivé? Lidské oběti? Otrásl se. Potom si však vzpomněl na Osttar a Gortarovu svatyni a přestal se divit. Horečně přemýšlel, co udělat. Času bylo tak málo. Děti musí poslat v každém případě pryč, co nejdále od tohoto nebezpečného místa. Otočil se na svého společníka.

„Argile, teď je vezmeš a odvedeš je do Přístavu nebo někam k jezeru. Měsíc už svítí. Dokážeš to? Najdeš cestu?“

Argil mlčky přikývl. Potvrdil by cokoliv, jen aby se dostal co nejrychleji a co nejdále od tohoto strašného místa.

„Dobře, tak utíkejte, jak nejrychleji budete moci. Ale to děvče budete muset nést a budete se střídat. Já se s Togirem vrátím zpět a zkusím se podívat, co mohu udělat pro Uilen.“

Argil se na Abarhila vyděšeně podíval. „Pane Yorrâne, nedělejte to. Je to hrozně nebezpečné. Prosím, pojdte s námi.“

Abarhil se postavil a poklepal chlapce po zádech. „Neboj se, Argile, už jsem zažil nebezpečnější věci. Kdyby mě objevili, alespoň je zmatu, odvedu je opačným směrem, než poběžíte vy. Neboj se, já utíkat umím.“

Povzbudivě se na chlapce usmál a gestem ruky ho začal pohánět k odchodu. „Tak rychle, už není čas.“

Argil zvedl plačící děvče, Abarhil mu ho pomohl vysadit na záda a pobídl je. „No tak, běžte už!“ Argil se na něj ještě jednou podíval a potom s oběma chlapci vyrazil drobným klusem do tmy.

Abarhil se ještě chvíli díval na tři nevelké postavy mizící ve tmě a potom se rozhlédl. Bouřka už byla pryč, déšť téměř ustal a měsíc mezi roztrhanými mraky matně osvětloval okolí. Ještě má někdo přijít, napadlo ho. Musím sebou hodit. Vtom se ze tmy někde vysoko nad ním ozval skřek, ze kterého mu přeběhl mráz po zádech. Když položil psovi ruku na hřbet, ucítil, jak má zježenou srst.

„Zatraceně, bráško, co to bylo? Přece nebudeme věřit na demony?“

Musel se zhluboka nadechnout, ale potom vzal psa odhodlaně za obojek a vrátil se do přístěnku. Když šel okolo místa, kde předtím s Argilem seděli, všiml si balíčku, který tam ve spěchu zapomněl. Plášť ozbrojenců Segestirovy družiny. Teď se bude hodit. Rychle se sklonil, přeřízl provaz a rozbalil ho. Svůj vlastní plášť sundal, odhodil jej do tmy a navlékl si zelený plášť s erbem meče a dýky. Pokud by jej odhalili, může předstírat, že je členem Segestirovy družiny a není tu sám. Došel k otvoru do podzemí a opatrně nahlédl dovnitř. Zapálené pochodně v držácích na stěnách ozařovaly svým mihotavým světlem ponuré schodiště. Nadechl se, potom si odplivl, zaklel a začal pomalu sestupovat, jednou rukou drže psa za obojek, ve druhé tasený meč.

K jeho překvapení trval sestup jen krátce a po chvíli začalo schodiště opět stoupat. Zanedlouho došel na jeho konec a před ním se objevil otvor do jakéhosi sálu. Opatrně vykročil do volného prostoru a přes napětí, které cítil, vydechl údivem. Stál v obrovském prostoru hlavní lodě chrámu. Nikdy nebyl uvnitř tak monumentální stavby. Mohutné sloupy z černé žuly, které mohly mít osm stop v průměru, podpíraly klenbu kopule, jejíž větší část se ztrácela v šeru nad ním. Základna kopule byla osazena množstvím oken, které do chrámu propouštěly mdlé měsíční paprsky, jež byly společně s několika pochodněmi, které hořely v držácích na sloupech, jediným zdrojem světla. I přes nedostatečné osvětlení po chvíli zjistil, že hlavní loď chrámu je prázdná. Vydal se směrem, kde tušil hlavní oltář. Ušel sloupořadím přibližně sto padesát stop, když před sebou uviděl sochu tak obrovskou, že ji v prvním okamžiku považoval za kapli uvnitř chrámové lodě. Na obrovském kamenném trůnu zde seděla silueta muže, jehož hlava mohla sahat až do výšky patnácti sáhů. Sochu osvětlovalo ponuré světlo několika pochodní, které zde zanechali návštěvníci před ním. Zaraženě se díval na sochu cizího, neznámého boha. Nikdy si nepřipadal tak nepatrný.

Potom opět zaslechl hlasy. Ozývaly se někde stranou. Pomalu sochu obešel a vstoupil do sloupořadí, které lemovalo boční loď chrámu. Tento prostor byl již více osvětlen a uslyšel i jakýsi divný zpěv doprovázený několika bubny. Rozhlédl se. Vypadalo to, že nikde není žádná ostraha. Noční návštěvníci si byli naprosto jistí, že je nikdo nemůže překvapit.

Abarhil se sklonil ke psovi, položil mu ruku na hřbet a tiše mu nařídil: „Lehni, Togire! Lehni! Zůstaň!“

Vrčící pes si neochotně lehl a vykonal pánův rozkaz. Abarhil postupoval mezi sloupy opatrně vpřed. Kromě světla a divného rytmického zpěvu si uvědomil i divnou, těžkou, nasládlou vůni, která plnila tuto část chrámu. Postupoval pomalu vpřed, kryje se za jednotlivými sloupy. Jeho pozornost byla napjatá k prasknutí.

Konečně před sebou uviděl siluety lidských postav. Všichni přítomní k němu byli otočeni zády, zcela zaujati obřadem. Abarhil byl už jen nějakých dvacet třicet stop od zadní řady diváků.

Přimkl se k jednomu ze sloupů a vzrušeně dýchal. Cítil, jak mu buší srdce. Opatrně začal prozkoumávat okolí. Odhadl, že je zde shromážděno kolem tří set osob. Znamenalo to, že někteří museli přijít dříve nebo vstoupili do chrámu jiným vchodem. Pak uviděl pohled, který se mu ještě na dlouho vryl do paměti.

Na vyvýšeném místě stál velký oltář, na němž leželo nahé bílé tělo ženy nebo dívky. Dlouhé vlasy spadaly z podstavce až na zem k nohám muže, který stál za oltářem. Oběť ležela na zádech a bělostné ruce a nohy z oltáře visely dolů. Dívka nebyla spoutaná. Napadlo ho, že musí být omámená.

Muž, který stál nad ní, byl oblečený do černého oděvu a dlouhého černého pláště s kápí shrnutou na záda. Stál rozkročený, ruce rozpažené a zdvižené nad hlavu. Abarhil postřehl, že jedna z nich svírá dlouhou dýku. Muž měl hlavu zakloněnou a dlouhé vlasy mu padaly až na záda. Díval se vzhůru. Náhle zpěv ustal. Nějakou dobu bylo slyšet jen temný zvuk bubnu. Muž sklonil hlavu, aby se podíval do sálu. V tom krátkém okamžiku zahlédl Abarhil úzkou tvář s výrazným orlím nosem a úzkými, pevně sevřenými rty, lemovanou dlouhými černými vlasy a krátce střiženou bradkou.

„Hezká tvář, kdybych tě potkal při jiné příležitosti,“ blesklo mu hlavou.

Venku zahřmělo a sál osvítilo náhlé světlo. „To je zvláštní, vždyť už je po bouřce,“ napadlo Abarhila.

„Pán přichází. Přivítejte ho!“ ozval se temný hlas kněze u oltáře. Nad hlavy diváků se vznesl les vztyčených paží. Abarhil ucítil, jak mu přeběhl po zádech mráz.

